

Bergvesenet

Postboks 3021, 7002 Trondheim

Rapportarkivet

Bergvesenet rapport nr BV 3913	Intern Journal nr	Internt arkiv nr	Rapport lokalisering Trondheim	Gradering
Kommer fra ..arkiv	Ekstern rapport nr	Oversendt fra	Fortrolig pga	Fortrolig fra dato:
Tittel Rapport fra malmgeologiske undersøkelser i Rennebu sommeren 1976.				
Forfatter Nilsen, Odd Rohr-Torp, Erik		Dato 13.10 1976	Bedrift Inst. for Geologi, Blindern NGU	
Kommune Rennebu	Fylke Sør-Trøndelag	Bergdistrikt Trondheimske	1: 50 000 kartblad 15201	1: 250 000 kartblad
Fagområde Geologi	Dokument type	Forekomster Vora skjerp Nertjønna skjerp Nylykkja skjerp Bjorkås skjerp Hestvatnet skjerp Kalddalen skjerp I - VIII Hammersæter skjerp		
Råstofftype Malm/metall	Emneord	Brennfjellet skjerp Ilbogen gruve Ilbogen skjerp Vasli gruve Aunerøa skjerp Hakefjellet skjerp		
Sammendrag				

2811-76
4

RAPPORT FRA MALMGEOLOGISKE UNDERSØKELSER I RENNEBU
SOMMEREN 1976

VED

ODD NILSEN

OG ERIK ROHR-TORP

Institutt for geologi
Universitetet i Oslo

Norges geologiske undersøkelse

Innledning.

Som ledd i de malmgeologiske undersøkelser som foretas i Sør-Trøndelag i regi av "Reros-prosjektet" ved Institutt for geologi, Universitetet i Oslo ble det ved siden av en generell berggrunnskartlegging (for kartets vestlige deler i NGU's regi) som vil danne grunnlag for det geologiske kartblad Rennebu 1:50 000, foretatt befarings av en rekke gamle kisleforekomster i Rennebu-området i perioden 1/8-30/8- 1976. Befaringene ble foretatt etter de anvisninger som bl.a. foreligger i rapporter fra Bergarkiver (NGU), (rapp. 205, 248 & 1550), fra NGU's publikasjoner (nr. 56 og 126) og fra P.A. Lindbergs hovedfagsoppgave over geologien i Berkåk-Soknedal-området (Universitetet i Oslo, 1971).

- /. Vedlagt følger kartblad Rennebu 1:50 000 der forekomstene er inntegnet samt et detaljkart (1:5 000) over Ilbogens kislefelt.

Generell geologi.

Geologisk sett ligger Rennebu-feltets kisleforekomster innen Trondhjemsfeltets vestlige bergartsformasjoner som omfattes av Gula-gruppens glimmerskifer og fyllitter og Støren gruppens vulkanske bergarter. I Hovin-gruppens bergarter som dekker de nordvestligste deler av kartbladet er det ikke kjente kisleforekomster. Gula-gruppen som dekker de østlige områder innen kartblad Rennebu kan her deles inn i to hovedformasjoner: Singsås-formasjonen og Undal formasjonen. Singsås-formasjonens bergarter er begrenset til de østlige områder og utgjøres hovedsakelig av metamorfe kalkholdige og kalksilikatholdige sandstens-skifer, hovedsakelig utviklet som biotitt-kvartsskifer. De grenser mot vest til Undalformasjonen som består

av mørke, dels grafittholdige i, llitter med tallrike soner av båndkvartsitt og grafittkvartsitt, spesielt over høydedragene fra Vagnillhøgda mot Skaumsjøen og fra Mjuken over Aunerea mot Ilbogen.

Innen Undalformasjonen finner vi soner med grønnsten og amfibolitt - det mektigste strekker seg fra Døvatnet i syd via Undal gruve der det har sin største mektighet og nordover til Ilbogen. Flere tynne, raskt utkilende grønnstenshorisonter opptrer i Røstvoll- og Dragset-området samt nord for Ilbogen og over Aunersa. Grønnstenssonene er utviklet som finkornige hornblendegabbroer, putelavaer, grønne tuffittiske skifer og mer ultrabasiske kloritt-talk-bergarter.

Støren gruppen består i de nordlige områder omkring Ilfjället av massive putelavaer med jaspis-lag som mot sør og vest for Orkladalen får innslag av grønne, tuffittiske skifer og gråvakker. De er i mer høymetamorfe områder som i Storlia vest for Rennebu utviklet som grønngå garbenskifer der putelavaene opptrer som mørke amfibolitter. Båndede kvartsitter ledsager som oftest de tynnere grønnstensnivåer.

Hovingruppens bergarter, de yngste innen kartbladet, finnes lengst mot nordvest, nord og vest for Størengruppens vulkanitter.

Undre del av Hovinggruppen er utviklet som polymikte, grovklastiske konglomerater, vekslende med sandige og siltige horisonter. Bergartene er å betrakte som nedbrytningsprodukter av Størenggruppen.

Høyere opp i Hovinggruppen opptrer lokalt putelava og keratofyr av samme type som i Størenggruppen. Videre følger grå til svart skifer og kalkstein. Hovingruppens bergarter er i lav metamorf drakt, og mange primærstrukturer er oppbevart.

En større pluton av oppdalitt (hornblende -biotitt dioritt) opptar Ea's dalføre sør for Berkåk.

En stor N-S-gående forkastningssone løper gjennom Størengruppens bergarter fra Digerhø-området i sør til Sverka i nord.

I øst ligger Gula-gruppens skifre med et N-s'lig til NNE-SSW'lig strek og et midlere fall mot øst. Lagene er intenst foldet om NW-SE- gående akser - i Undal-området i nær E-W-lige og med en midlere stupning mot øst. Aksene dreier mot Ilfjellet i NE-SW-lig retning og får her et tilnærmet horisontalt leie.

Størengruppens bergarter blir i Rennebuområdet gjennomsatt av trondhjemitt i store massiver og som lagerganger i de sørlige områder i både Støren og Gula gruppen.

KISFORMKOMSTENE

Kisforekomstene innen kartblad Rennebu opptreer som stratabundne sulfidmineraliseringer som stratigrafisk er tilknyttet

- A) Undalformasjonens bituminøse skifre og kvartsitter
- B) Størengruppens lavabergarter
- C) Størengruppens vulkanske sedimenter

En fortegnelse over de befarte skjerp følger nedenfor og er gruppert etter denne tilordning.

Lokalitetsangivelsene er gitt ved kartreferanser i UTM-systemet på kartbladet og som punkter på vedlagte kartblad Rennebu.

- A Vora skjerp (526 605)
 - Nertjønna skjerp (567 618)
 - Nylykkja skjerp (535 674)
 - Bjørkås skjerp (553 705)
 - Hestvatnet skjerp (511 775)
 - Brennfjellet skjerp (516 782)
 - Ilbogen gruve (516 775)
 - Ilbogen skjerp I & II (515 778)
 - Vasli gruve (509 725)
 - Aunersø skjerp (508 723)

- B Hakefjellet skjerp (506 794)
 - Kalddalen skjerp I (513 799)
 - " " II (514 799)
 - " " III (516 800)
 - " " IV (516 800)
 - " " V (518 801)
 - " " VI (518 802)
 - " " VII (522 804)
 - " " VIII (523 804)

Ramfjell gruve (441 621)
St. Olaf gruve (478 680)
Sliper skjerp (473 696)
Jorfjell gruve (419 806)
Skamfjell skjerp (373 805)

C Hammersøter skjerp (488 661)

Vora skjerp.

Vora ligger nord for Vorhaugen på tregrensen i lia ned mot Ea. En liten synk drevet ned i en ca. 4 m mektig kissone i en båndet grafittkvartsitt strykende etter N16^{SE} og med fall 54^{SE}. Kissonen er fulgt ca. 150 m nordover der tre røskegroper er skutt på tvers av den. Kissonen er i hengen begrenset av en tynn horisont finkornet amfibolitt. I liggen en tynn trondhemitt.

Kisen opptrer dels som finbandede pyrittlag- 3-4 cm tykke i en grafittrik matrix alternerende med like tykke lag av ren kvartsitt. I hengen sees en dm-tykk sone av middelskornig, homogen pyrittimpregnert kvartsitt. Magnetkiserike breksierte partier opptrer nærmere liggen i sonen. Kobberkis eller sinkblende ikke sett.

Kis-mineraliseringen synes å være lokal - kun en svak impregnasjon er tilstede i grafittkvartsitten i den nordligste røsk. Terrenget nord og sør for forekomsten overdekket.

Vel 150 m nordvest for synken er blottet en grov hornblende-gabbro som kan følges som en ca. 50-100 m tykk gang nordover og ned en liten bekkedal mot Ea. Her sees en svak kobberkis og magnetkisimpregnasjon.

Nertjønna skjerp.

Ligger i brattlia rett øst for nordenden av Nertjønna i kraftgaten. En liten røskegrop skutt ut i en ca. 2 m mektig sone, magnetkisimpregnert, breksierte grafittfyllitt. Utstrekningen på den mineraliserte sonen vanskelig å fastslå p.g.a. overdekning. Kobber-og sinkmineralisering ikke sett.

Nylykkja skjerp.

Ligger i et N-S-gående søkk ca. 300 m NE for Nylykkja gård i grafittfyllitt nær grensen til grønnstensdraget over Rødås. En skjæring 2 x 3 m er skutt inn på tvers av en breksierte sone av pyritt- og magnetkislådet grafittfyllitt. Breksierte kvartsittiske lag fører grovere årer og slirer av pyritt og magnetkis. Kobber- og sinkmineraliseringer ikke sett.

Bjerkås skjerp.

Ligger i liten bekkedal sør for Bjerkåsgrenda ved Nylykkja. En liten utsprenkning foretatt i en kislørende grafittkvartsitt sterkt foldet etter akser med trend N154^{SE} og stupning 46^{SE}. Kisen opptrer som breksierte, meget fin-kornige aggregater av pyritt og magnetkis, sementert av grovere slirer og band av samme. Sonen er kun 2-3 m mektig og har svakt magnetkis-impregnerte randsoner.

Ilbogen-feltet.

I traktene nord for Ilbogen finner vi en rekke småforekomster tilknyttet grensesonen mellom sterkt sammenfoldede grå, kalkholdige fyllitter og båndede kvartsitter i området. Forekomstene er alle kobber- og sinkfattige pyritmineraliseringer med underordnet magnetkis. Kislegemene er fra 0,5- 10 m mektige og opptrer som steiltstående linsar som forkastes etter en flattliggende sekundærskiffrighet i nesten alle forekomstene. Kislegemene er foldet etter N-S'lige foldingsakser med tilnærmet horisontalt leie (Fig. 1)

Pyrittmalmene er middels-til fin-kornige, svakt båndede, som oftest med breksjefragmenter av svært fyllitt eller kvartsitt.

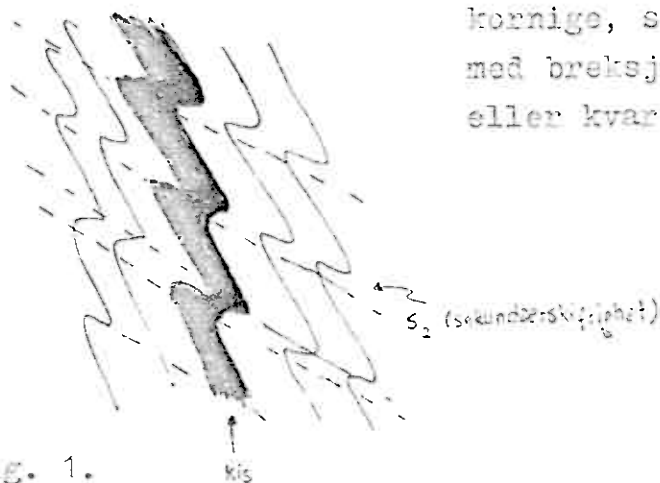

Fig. 1.

Magnetkisen dominerer i de sterkest breksierte malmtyper, kobber- eller sinkmineraliseringer ikke funnet, bortsett fra enkelte spredte korn av kobberkis i tynne sekundære kvartsfærer i kisen fra nordligste rask i Ilbøgen gruve.

Ilbøgen gruve.

Ligger i lite dalsøkk ca. 600 m NE Hestvatnet. De største undersøkelsesarbeider er foretatt her. En ca. 20 m lang dagskjæring er drevet på tvers av en ca. 12 m mektig kis-sone som løper i NNE'lig retning parallelt den dominerende foldeakseretning. I et påhugg 100 m NNE for dagskjæringen er kissonen smalnet av til ca. 2 m og utgjøres her av finkornet, breksiert magnetkis med kvartsittfragmenter. Ca. 40 m syd for dagskjæringen og 10 m under dennes nivå er inndrevet en 30 m lang grunnstoll i WNW'lig retning hvor en i et lite tverrslag har påtruffet kisen (Fig. 2).

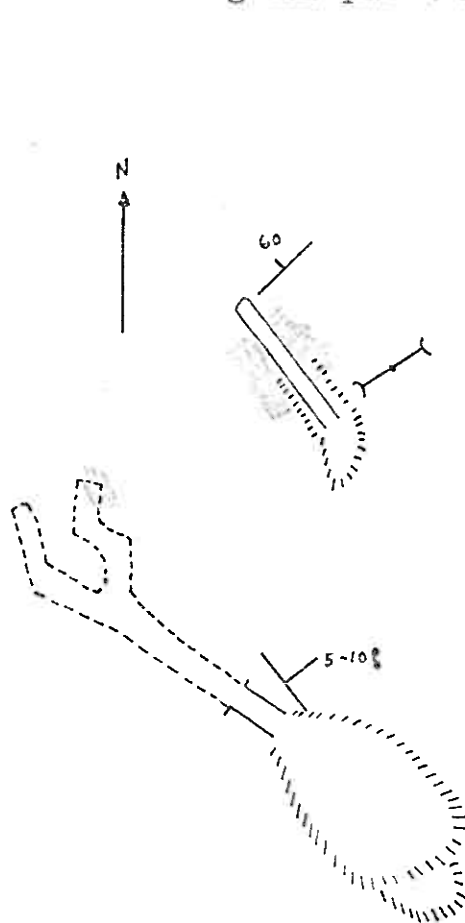

Fig. 2.

Ilbøgen gruve
1:1000

Kis

Ilbogen skjerp I & II.

Ligger 200 m opp mot NW for Ilbogen gruve. To små påhugg i NW'lig retning er gjort inn i en steiltstående kissone som er ca. 2 m mektig - også her på grensen mellom grå fyllitt og båndkvartsitt. Kissonen løper her i NE-SW'lig retning og henger sannsynligvis sammen med sonen i Brennfjellet skjerp. Kisen fra det nordligste skjerpet (I) er en båndet finkornig pyrittalm med underordnet magnetkis i en året og båndet grafittskifermatrix. I det sydlige skjerp (II) finner vi kun magnetkis som åm-tykke bånd i fyllitten.

Hestvatnet skjerp.

Ligger i lite dalsøkk 500 m rett nord for Hestvatnet. En ca. 10 m lang dagstrosse er her drevet inn parallelt en 1,5-2 m mektig kis-sone i NNW'lig retning. Kis-gangen stryker etter $N156^{\circ}E$ og faller 30° mot NE og blir forkastet innerst i strossa (Fig. 3).

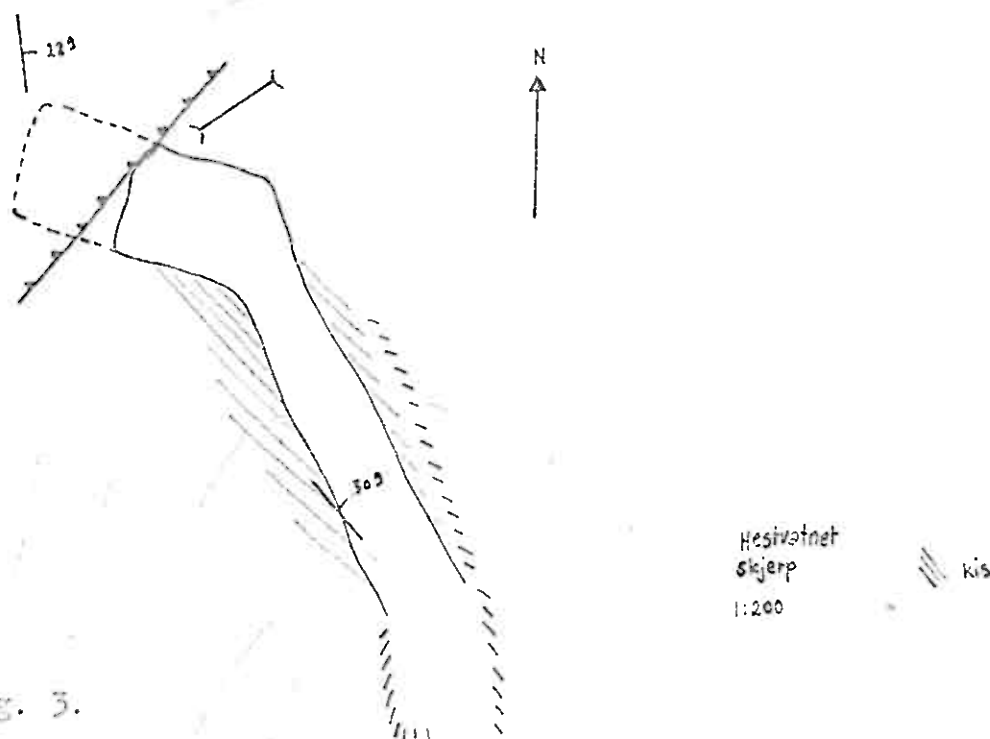

Fig. 3.

Sonen har i ligg en svakt kisimpregnert grafittfyllitt. Samme kistype som ved Ilbogen gruve.

Brennfjellet skjerp.

En 30 m lang dagstrosse er drevet i WNW'lig retning på tvers av to kigganger som løper i N-S'lig retning med et steilt østlig fall. Den østlige kiggang er 4 m mektig og den vestligste ca. 8 m og de er adskilt av lys, kalkholdig fyllitt. Den østlige kiggang fører kun magnetkis. Hengpartiet av den mektigste vestlige kiggang er en massiv pyrittrik grafittkvartsitt skilt via en $\frac{1}{2}$ m tykk sone med sericitt-fyllitt fra en breksiert magnetkismalm med svartskiferfragmenter.

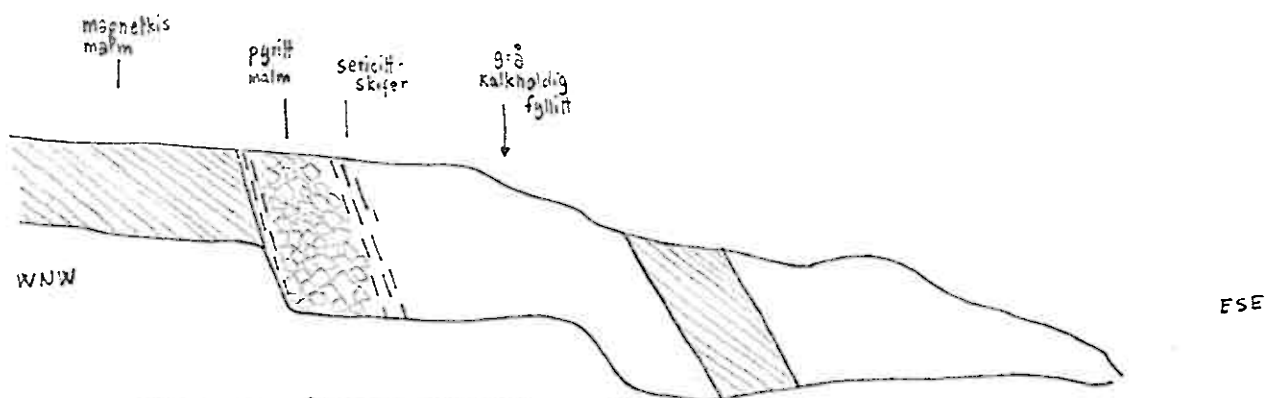

Fig. 4. (Lengdesnitt) 1:200

Vasli gruve.

Ligger vel 6 km syd for Ilbogen-feltet. To steiltstående kisser løper her parallelt i NW-SE'lig retning (ca. N160°E og med loddrett fall) i en vekselnde serie av grå-brune, finkornige kvartsfyllitter og båndkvartsitt. Den sydvestlige sonen er den mektigste (ca. 12 m) og består hovedsakelig av en magnetkisimpregnert amfibolholdig biotittfyllitt med dm-tykke pyritt-lag og båndkvartsitt med svak magnetkisimpregnasjon.

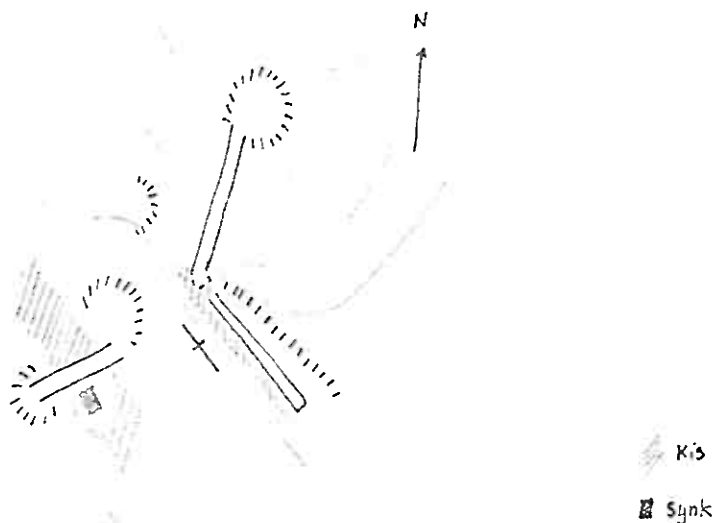

Fig 5

Vasli gruve

1:1000

Fig. 5. Vasli gruve (1:1 000)

En grunn skjæring går på tvers av sonen og en kort synk drevet ned sør for denne (Fig. 5).

Den nordøstlige kissonen er ca. 2 m mektig og er oppfart med en 20 m lang røsk i gangens retning. En 16 m lang dagstrosse som fortsetter i en 6 m lang stoll er drevet inn 4-5 m under utgående i SSW'lig retning. Kissonen har her et strøk på $N160^{\circ}E$ og fall på $60-70^{\circ}$ mot NE. Kisen er av samme type som i den sydvestlige sonen, en tett magnetkisimpregnert finkornet amfibol biotittskifer. Den fører også en ca. 2 dm tykk sone med middelskornig pyritt i en kvartsittmatrix.

Kissonene er oppsprukket og forkastet etter et sprekkesystem med strøk $N40-N70^{\circ}E$ og fall $50-60^{\circ}$ mot NW langs hvilke også metertykke trondhjemitganger løper.

Aunerea skjerp.

En kort skjæring (5-6 m) som fortsetter i 50-60 m røsk er drevet i østlig retning over en kolle på myrparti sør for Vasli gruve og skjærer på tvers av en kismineralisert sone, vel 4 m mektig, som løper i NE-SW'lig retning (strøk $N62^{\circ}E$, fall 54° SE) med båndkvartsitt i heng, samme kistype som Vasli gruve - en fin - til middelskornig, svakt båndet magnetkismineralisering med noe pyritt.

B Kalddalen kislelt

X

Kalddalen kislelt nord for Ilbogen danner et vel 2 km langt sammenhengende smalt kislelte som strekker seg i ENE-WSW'lig retning gjennom Kalddalen. Det er her skjerpene på 9 steder der Hakefjellet skjerp er det vestligst beferte skjerp og Kalddalen skjerp VIII det østligste. Kismineraliseringene er lik langs hele draget - meget finkornige, tette rene pyrittlag 0,2-2 m mektige i veksell og gjerne avgrenset mot massiv grønnstenslava via like tykke soner med tette, sorte magnetitt/klorittlag (svartfjels). Kisen er en typisk "vasskis" kjent fra Løkkenfeltet. De enkelte kislager kan følges over 100 m men gafler ut i grønnsten og svartfjels.

Hakefjellet skjerp.

Et lite påhugg langs to steiltstående kislager. 25 og 60 cm tykke adskilt av 2 m grønnsten. Kislagerene stryker etter N80°E og er adskilt av 2 m grønnsten. Den sydligste og mektigste kislager grenser mot syd til ca. 80 cm tykk svartfjels. Kisen er tett, ren pyritt med mm-tynne uregelmessige årer av grovere pyritt.

Kalddalen skjerp I-VIII.

Kisssonene i Kalddalen ligger samlet innen et belte på ca. 150 m bredde og har en noenlunde likeartet oppbygging som Hakefjellet skjerp. Skjerpene er mindre skjæringer som krysser en eller flere tette kislager. Finbåndede svovelkistyper er vanlig, ofte med underordnet innslag av magnetkis. Kislagerene har alle et loddrett fall, men streket dreier til øst-vest nordover. Foldingsakser i Kalddalen har akse-retninger øst-vest og svakt plunse mot vest.

Den mektigste kissonen opptrer i skjerp VII med 1,7 m's mektighet på kissonen. Ingen av forekomstene fører synlig kobberkis eller sinkblende.

Ranfjell gruve.

Ligger i bekkedal 100 m sør for Gunnes-søter under Ramshepiken. Kis-mineraliseringen er her av samme type som i Kalddalen-feltet med den forskjell at kisbåndene opptrer underordnet i svartfels-lagene. (Prøvedriften her leverte svartfels som jernmalm til Flå jernverk i Rennebu i 1850-årene).

Vasskis-dragene er her påvist over en lengde av ca. 400 m i NNW-SSE'lig retning på østsiden av bekkedalen over en bredde på ca. 50 m. Driften har foregått i tre mindre skjæringer (Fig. 6)

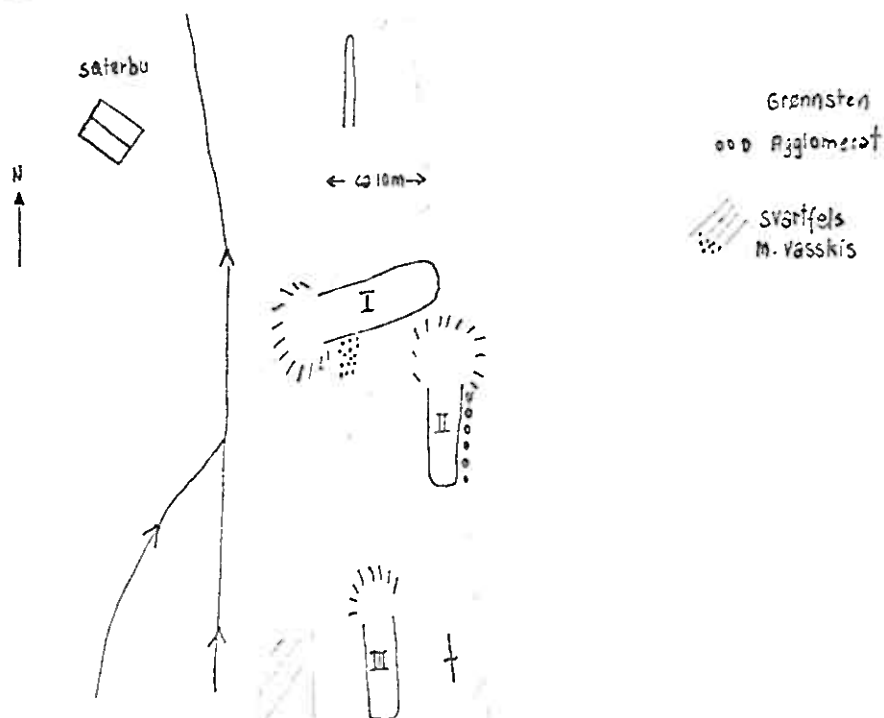

Fig. 6 Skisse over Ranfjell vasskis-felt.

Den nordligste skjæring (I) er drevet inn i en 10 m mektig steiltstående svartfels-sone, utviklet som en finkornig gråsort magnetittkvartsitt som grenser til klorittisert grønnstein i vest via et 70 cm tykt bånd med finkornet pyritt i cm-skala med kvartsitt og svartfels.

Skjæring(II) er drevet i de østlige partier av magnetittkvartsitten (uten kis) og grenser her til grønnsteinen via et 0,5 m tykt agglomeratlag.

I skjæring III er som skjæring II drevet etter strøket av svartfelsen - her bare 2 m mektig og i et eget, østlig nivå. Pyrittimpregnerte svartfelseser kan følges i strøkretningen for dette nivå sørover 100 m.

St.Olaf gruve.

Ligger i brattskrent opp for Flå gård i Rennebu og ble drevet i helhet på jernmalm i 1850-årene. En dagstrosse av totalt ca. 250 m lengde er drevet i avsatser oppover lia mot NNE i ca. 3 m's bredde. Malmen danner her en plate med strøk ca. N30^{SE} og fall ca. 50^{SE} og består av amfibolførende middelskornig magnetitt-hematitt kvartsitter - stedvis utviklet som grove hematitt-kvartsskifre og båndede middelskornige magnetitt-felser. Fragmenter av rekrystallisert rød chert er vanlig i malmen. Malmen avgrenses i heng og ligg av epidotrik putelava via et tynt tufflag (2-3 m) i ligg og mørk hematitt-magnetitt-sericitt fyllitt i heng. Malmplaten kiler ut mot nord og syd (krysser ikke veien). Sulfider ikke tilstede i malmsonen.

Sliper skjerp.

Ligger ca. 500 m sør for Vardberghaugen på åskam i en smal N-S-gående båndkvartsittsone som avgrenser grønnstenen i øst fra grønne tuffittiske skifre. Her finner vi innleiret en ca. 2-3 m mektig sone med grå magnetittimpregnert, siltig kvarts-fyllitt, lokalt med partier av hematittførende kvartsitt (rekrystallisert jaspis). En 9 m lang og 3-5 m dyp dagstrosse er drevet i N-S'lig retning ned i fyllittene som kuttet av en ca. 2 m tykk trondhemittgang løpende i ESE-WNW'lig retning.

Skamfjell skjerp.

Ligger på toppen av Skamfjellet vest for Orkla. Røskingsarbeider foretatt i en vel 500 m lang og 50 m bred rustsone vestover mot Lertjarna i en mørk, finkornig amfibolittisk grønnsten på kontakten til det store trondhemittmassivet som i vel 2,5 km bredde går i øst-vestlig retning over Orkladalen fra Jorfjell.

I rustsonen finner vi korte, finkornige svovelkis-linser $\frac{1}{2}$ -1 m tykke og 3-10 m lange etter N80^{SE} og med sidesten av sterkt magnetkisimpregnerte magnetittførende mørk grønnsten. Kobber- og sinkmineraliseringer ikke sett.

Jorfjell gruve.

Ligger som Skamfjell skjerp i mørke, amfibolittiske grønnstener i kontakt til trondhjemitt nord for Jorfjell på østsiden av dalen. Her er en 10 m lang stoll drevet inn i en ca. 1 m tykk, finkornig svovelkislins med magnetkisimpregnerte amfibolittiske sidestener som ved Skamfjellet.

Hammersøter skjerp.

✱ Ligger i bekkeleie i brattskrenten opp for Hammersøter. En grunn synk drevet ned etter fallet av en vel 2 m tykk kisse innleiret i grønne tuffittiske, dels kvartsittisk båndede fyllitter som har strøk N04^{SE} og fall 20^{SE}. Kissonen overleires av et tynt grønnstenslag, derpå av en mektigere båndkvartsittsone som angitt på det geologiske kart og kan følges nordover ca. 200 m i strøkretningen som en sterkt rustende sone. Grønnstenlaget i heng påvist kan finnes i skjæring i tømmervei noen hundre meter sør for skjerpel som ligger i et brattlendt og tilgrodd terreng.

Malmen er en homogen, fin- til middelskornig kobberfattig pyrittalm med noe underordnet magnetkis. Sulfidene opptrer som tette impregnasjoner og i grovere aggregater i en kvartsittisk grunnmasse og likner meget på kisene i Heimtjørnhøi-feltet nord for Hjerkinn.

Aktuelle prospekteringsområder.

Innen kartblad RENNEBU vil det være aktuelt med en geofysisk og geokjemisk prospekteringsinnsats i følgende områder:

- 1) Undal-grønnstenens felt fra Nertjønna til Nylykkja-området, spesielt det vestre parti av grønnstenen. Mektige grafitt-skifer-horisonter på begge sider av grønnstenen vil komplisere tolking av EM-målingene her. Området er lett tilgjengelig.
- 2) Ilbogen-feltet. Spesielt vil området mellom Gynnelvann og Hovsætra være av interesse men grafittskifre vil også her virke forstyrrende.
- 3) Aunereå området fra Ørvasskjølen til Mjuken. En geofysisk oppmåling av grønnstensdraget her er av interesse. Deler av det er ultrabasiske og en geokjemisk undersøkelse av bekkesedimenter omkring Jønnåa vil bringe på det rene muligheter for Ni og Cu- forekomster i området.
- 4) Kalddalen.
Her vil EM-målinger være gunstige da vi mangler grafittskifre i feltet. Generelt vil det være ønskelig med geofysikk langs grensesonen mellom Støren gruppens lavaer og tilgrensende sedimenter fra Hestdalen til Burufjellet. Spesielt vil Kalddalen områdets vasskiser fra pkt. (500 790) og til pkt. (530 810) være av interesse.
- 5) Grønnsten-tuffitt-draget fra Vorhaugen over Brattset og Nonhaugen til Finnvasspiken. Skjerp og rustsoner i det østlige del av draget er verd å følge opp. Ultrabasiske lag nord for Vorhaugen og ved Brattset bør kunne undersøkes nærmere.
- 6) Rypne-området.
Vasskis-draget ved Gunnessætra vil kunne være av interesse og kan enklest følges opp ved EM-målinger da en ikke har grafitt i området.

7) Skamfjell-Jorfjell området.

Grensesonen mellom grønnsten og trondhemitt er sterkt sulfidanrikt og geofysikk fra Skamfjellet over dalen til Jorvatnet vil være av interesse.

Forøvrig finnes rustsoner og sulfidmineraliseringer av Jorfjell- og Skamfjelltypen i amfibolitt-inneslutninger i trondhemitt syd for Lauvåsen, f.eks. ved lok. pkt. (369 704). Amfibolittdragene vest for Rennebu er generelt mer sulfidimpregnerte enn de øvrige grønnstener i området og gamle anvisninger ved Mærk, Ås og Selifossen i Grana er knyttet til disse. Iflg. C.Bugge (NGU 56,1910) skal det ha vært utført skjerpingsarbeider i Mærk-området.

Generelt vil det være av interesse å få geofysisk kartlagt grønnstens- og tuffitformasjonene på kartblad RENNEBU. Singsås-formasjonen i øst og Hovingrubbens bergarter i vest og i de sentrale områder er malmgenetisk sett sterile formasjoner.

Bergarter av økonomisk interesse innen Hovingrubben er enkelte siltige fyllitter der det har vært drift på takskifer (f.eks. lok.pkt.(508 851)), veipukk (f.eks.lok.pkt.(369 849)) og kalk (f.eks. lok.pkt.(577 859)). Kleber til husbruk er tatt ved Brattset (lok.pkt. (499 631)). Partier av grønnsten, trondhemitt og Hovin-sandsten vil kunne egne seg til veipukk.

Blindern 13.oktober 1976